

Pod betonskim divovima

Mnogo sam putovao. Bio sam u Londonu, Münchenu, na ledenjaku Hintertux....

Svugdje je bilo prekrasno, ali to jedno putovanje... to...to je bilo najbolje! Suputnici su mi bili brat, naši roditelji i teta.

Put je započeo krajem proljeća prošle godine, a trajao je desetak dana. Naše je glavno odredište bilo New York! Osim New Yorka posjetili smo i malo mjesto na Long Islandu koje se zove Amagansett. To na indijanskom znači mjesto s dobrom vodom. Nalazi se između East Hamptona i Montauka gdje je sniman film „Ralje“.

Nikad ne bismo otišli u New York da moj tata po pričama svog pradjeda nije pronašao naše daleke rođake u SAD-u. Bratić mog šukundjeda je otišao u SAD te tamo postao svjetski prvak u hrvanju i šef policije u Euclidu, mjestu pored Cleveland-a. Rođaci žive u Toledu, u državi Ohio, ali imaju vikendicu u Amagansetu. Kod nas su bili prije nekoliko godina (prvi susret nakon sto godina!) pa su nas pozvali u SAD. Mama je kupila avionske karte, riješila aplikaciju za vize i mogli smo krenuti.

Probudili smo se u šest sati, najeli se, obukli, pozdravili se s obitelji te krenuli. U zagrebačkoj smo zračnoj luci sve kontrole prošli jako brzo jer je moj brat bio u invalidskim kolicima zbog slomljene noge, a to je ujedno i obilježilo cijelo putovanje. Zbog toga smo preskakali sve redove. U tim mi je trenutcima u potpunosti bila jasna izreka *svako zlo za neko dobro!* Sve je bilo spremno, ukrcali smo se u zrakoplov i krenuli prema Beogradu. To mi je bio prvi let nakon dugo vremena. Bio je miran i za sat vremena smo došli u Beograd. Premjestili smo se u zrakoplov koji ima više od tristo mjesta, zajedno smo sjedili brat i ja. Dobili smo deke i jastuke. Deset sati leta se

čini mnogo, ali u takvom zrakoplovu brzo prođe. Imali smo monitore na kojima smo mogli igrati igrice, gledati filmove, slušati glazbu i na karti gledati gdje smo. Dobili smo tri obroka koja su bila jako ukusna. Brzo smo stigli u Zračnu luku JFK. Ona je puno veća od zagrebačke, ima mnogo više ljudi, a bili smo samo na jednom od desetak dijelova te zračne luke. Tada sam već mogao zaključiti što nas čeka u New Yorku, ogromni redovi i milijuni ljudi. Iako smo iz Beograda krenuli oko 13 sati, u New York smo stigli u 18 sati zbog vremenske razlike.

Rođaci su nas dočekali. Krenuli smo njihovim automobilom prema hotelu. Bio sam jako umoran, ali nije izgledalo kao što sam zamišljao. Vozili smo se obilaznicom kroz Queens. Zamišljao sam ogromne zgrade i mnogo ljudi, a vidjeli smo male kuće uz cestu i nismo vidjeli nijednog čovjeka. Kad smo došli na Manhattan, video sam ono što sam zamišljao. Mora ogromnih zgrada i rijeke ljudi. Došli smo u hotel i naručili pizzu. Najzanimljivija mi je bila ona s okusom roštilja. Za doručak smo jeli tortille s voćem, vafle i mnoga meni nova jela, probali smo i burgere koji su bili odlični, ali i ogromni. Okusi su bili potpuno drugačiji. Nikad ne bih rekao da pizza i roštilj idu zajedno. Sva hrana je mnogo ljuća nego kod nas. Hotel je bio smješten u 48. ulici između 3. i Lexington avenije. To je jako blizu Times Squarea pa smo krenuli prema njemu. Čim smo izašli na ulicu, čuli smo buku trubljenja, ponekad i besmislenog. Times Square je poznat po mnogim reklamama, nastao je postavljanjem reklama po ulici, a sada je jedno od najpopularnijih odredišta. Po danu izgleda zadirajuće, a po noći spektakularno. Izgleda kao da je podne, a noć je. Reklame svijetle svugdje oko tebe i stalno se mijenjaju.

Posjetili smo Muzej voštanih figura Madame Tussauds. Muzej je odličan. Figure izgledaju kao pravi ljudi. Svako malo sam za živu osobu mislio da je figura i obrnuto. Još uvijek imam fotografiju sebe i brata s figurama Donalda i Melanie Trump.

Sljedeći smo dan išli na Empire State Building po noći i danu. Po danu je prekrasno, a po noći sam shvatio zašto New York nazivaju *Grad Koji Nikad Ne Spava*. Vidio se Kip slobode koji smo kasnije i posjetili, sve je svijetlilo, a i jasno se vidjelo kako je New York grad između rijeka i mora i da je sastavljen od mnogo malih otoka.

Sutradan smo išli na vožnju autobusom za razgledavanje u *Downtown*. Probali smo *hot dogove*. Njihov se miris širio po cijeloj ulici. Pojeli smo i sladoled iz kombija za sladoled. Više mi se od Kipa slobode svidio Eliss Island jer govori o doseljavanju iz Europe, velik je, ima mnogo detalja i povijesnih izvora. Još smo išli na turu u *Uptown* i Brooklyn. Vozili smo se *subwayem* i jeli u *Subwayu* i *McDonald'su*. Bili smo u Central Parku, posjetili *Natural History Museum*. Tamo smo proveli šest sati i nismo sve uspjeli vidjeti. Bili smo i u *MoMA-u* (Museum of Modern Art ili Muzeju suvremene umjetnosti). Vidjeli smo mnoge dragocjene slike.

Moj je brat izgubio mobitel, ali nekako smo ga našli.

Vrijeme je u New Yorku isteklo. Krenuli smo u Amagansett. To je malo mjesto na plaži. Ocean je bio tako hladan da smo se kupali u ronilačkim odijelima. Valovi su bili tako snažni da su me povukli u vodu, iako sam stajao čvrsto na nogama. Izmjena valova može imati promjenu od nekoliko metara, zaista su ogromni. Nakon tri dana morali smo, teška srca, krenuti. Došli smo u Zračnu luku JFK i ukrcali se u zrakoplov. Bili smo jako tužni jer smo morali natrag u realnost. Sve mi se to još uvijek činilo nestvarnim, osobito kad se sjetim da je teta na *Rockefeller Plazi* kavu platila sto dolara, što je više od šesto kuna!

Let je bio skoro jednak kao kad smo putovali u New York samo je pokraj nas bilo malo dijete koje je plakalo cijelim putem. Trajao je osam sati jer smo išli niz zračne struje. U Beogradu smo presjeli u novi zrakoplov. Bio je iz vremena SFRJ, hej SFRJ! Napokon smo došli kući. Obitelj je došla po nas.

Podijelili smo darove i odmorili se. Naslov je takav jer bi nam nakon svakog dana u New Yorku dobro došla masaža vrata, koliko su zgrade visoke...

New York mi se jako svidio i zauvijek će mi ostati u ogromnom sjećanju. To je zaista bilo nezaboravno iskustvo!

Tomo Hranilović, 7. razred

mentor: Ema Berger